

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący)
SSN Tomasz Przesławski (sprawozdawca)
SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania X. Y. i X.1 Y.1 od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia [...] 2024 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 578, z udziałem X.2 Y.2, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2025 r.,

oddala odwołania.

Tomasz Przesławski Oktawian Nawrot Adam Redzik

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z [...] 2024 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”), postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie X.2 Y.2 do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w

Gorlicach oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie X.3 Y.3, X.1 Y.1 oraz X. Y. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2023 r., poz. 578.

Na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2023 r. pod poz. 578, zgłosili się:

1. X.3 Y.3 – adwokat – Krakowska Izba Adwokacka;
2. X.2 Y.2 – starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Nowym Sączu;
3. X.1 Y.1 – starszy asystent sędziego w Sądzie Okręgowym w Krośnie;
4. X. Y. – starszy asystent sędziego w Sądzie Okręgowym w Krośnie;
5. X.4 Y.4 – adwokat – Izba Adwokacka w Rzeszowie oraz X.5 Y.5 – starszy asystent sędziego w Sądzie Rejonowym w Jaśle, którzy cofnęli swoje kandydatury.

Podczas głosowania na posiedzeniu zespołów członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 5 stycznia 2024 r., na:

1. X.3 Y.3 oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się”,
2. X.2 Y.2 oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się”,
3. X.1 Y.1 oddano 2 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach „wstrzymujących się”,
4. X. Y. oddano 1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się”.

W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o braku rekomendacji kandydata na jedno wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach.

Zaskarżona uchwała podjęta została podczas posiedzenia KRS [...] 2024 r.

Rada stwierdziła, że uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu.

Na stronach 3-12 uchwały KRS przedstawiona została charakterystyka kandydatów. Opisano ich wykształcenie, przebieg kariery zawodowej i indywidualne osiągnięcia. Z kolei na stronach 12-15 uchwały KRS przedstawiono porównanie i ocenę kandydatów.

W uzasadnieniu uchwały KRS stwierdziła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (s. 13 uchwały KRS).

KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej X.2 Y.2 zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności jej różnorodne i wszechstronne doświadczenie zawodowe, przebieg jej ścieżki zawodowej i wieloletni staż pracy w sądownictwie, wysoki poziom wiedzy prawniczej, ugruntowanej praktyką zawodową, wnioski płynące z bardzo dobrej oceny jej pracy i kwalifikacji oraz bardzo dobre opinie służbowe, a także najwyższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Nowym Sączu.

W ocenie Rady powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS [...] 2024 r. na:

1. X.3 Y.3 oddano 2 głosy „za” oraz 2 głosy „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 16 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
2. X.2 Y.2 oddano 12 głosów „za” oraz 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 15 głosów), zatem jej kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
3. X.1 Y.1 oddano 1 głos „za” oraz 2 głosy „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 16 głosów), zatem jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
4. X. Y. oddano 5 głosów „za” oraz 3 głosy „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 16 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

X. Y. pismem datowanym na 28 lutego 2024 r. wniosła odwołanie od powyższej uchwały zaskarżając ją co do pkt. 1, tj. przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie X.2 Y.2 do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie

Rejonowym w Gorlicach oraz co do pkt. 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie odwołującej X. Y. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach, zarzucając iż pozostaje ona w sprzeczności z prawem.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:
 1. art. 33 ust. 1 u.KRS przez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się i uczestniczki bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS, a przy tym z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się i uczestniczki,
 2. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób niekompletny, niewyjaśniający istoty decyzji Rady, a tym samym uniemożliwiający weryfikację prawidłowości podjętego przez Radę rozstrzygnięcia,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:
 1. art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie zasady zaufania obywatela do państwa, będącej elementem zasady demokratycznego państwa prawnego, w wyniku pominięcia całokształtu przemawiających za przedstawieniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach,
 2. art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie prawa obywatela korzystającego z pełni praw publicznych w postaci dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do Krajowej Rady Sądownictwa celem ponownego rozpoznania.

Pismem na 29 lutego 2024 r. odwołanie od powyższej uchwały KRS wniósł także X.1 Y.1 zaskarżając uchwałę Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...]

2024 r. w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie X.2 Y.2 do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach (pkt I Uchwały) oraz nie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie X.1 Y.1 do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Gorlicach (pkt II Uchwały), ogłoszonym w Monitorze polskim z 2023 r., poz. 578.

Zaskarżonej uchwale zarzucił, iż pozostaje ona w sprzeczności z prawem, tj. przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w tym z art. 45 ust. 1 i art. 187 ust. 1 pkt 2, poprzez przeprowadzenie postępowania konkursowego ukształtowanego ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, co godziło w moje prawo dostępu do służby publicznej osób kandydujących na urząd sędziego, a ostatecznie pozbawiło mnie możliwości uczestniczenia w rzetelnie przeprowadzonym postępowaniu konkursowym.

W oparciu o powyższy zarzut wniósł o uchylenie uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Rady Sądownictwa, w składzie ukształtowanym zgodnie z Konstytucją RP, celem ponownego rozpoznania.

Odwołanie X.1 Y.1 zostało zarejestrowane w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą I NKRS 18/24.

KRS poinformowała, że Rada nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołania.

Postanowieniem z 12 czerwca 2024 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 44 ust. 2a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269 ze zm.) postanowił połączyć sprawę o sygn. akt I NKRS 18/24 ze sprawą o sygn. akt I NKRS 17/24 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt I NKRS 17/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedzione w niniejszej sprawie odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do samej istoty postępowania w przedmiocie weryfikacji uchwał KRS prowadzonego przed Sądem Najwyższym. W

myśl art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego wyłącznie z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. Chodzi w tym przypadku zarówno o zgodność z przepisami prawa materialnego, jak i procesowego (wyrok Sądu Najwyższego z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14). Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy jest bowiem sądem prawa nie sądem faktu.

Odwołanie od uchwały KRS wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić wobec tego jedynie do formalnej kontroli stosowania przez Radę reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19).

W tak ukształtowanej procedurze weryfikacyjnej, poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje dokonywanie merytorycznej oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2021 r., I NKRS 64/21). To zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest bowiem rozpatrzenie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo). Sąd Najwyższy nie ocenia zatem podjętej przez Radę decyzji z punktu widzenia reguł zasadności. W wyroku z 13 lipca 2012 r. Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady” (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Takie postrzeganie roli Sądu Najwyższego w procesie oceny uchwał KRS znajduje także odzwierciedlenie w judykaturze Trybunału Konstytucyjnego, w której wyraźnie podkreśla się, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów

stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Odnosząc się do odwołania X.1 Y.1 wskazać należy, że podniesione przez niego zarzuty są bezzasadne. Procedura powołania Krajowej Rady Sądownictwa, a tym samym jej pozycja ustrojowa, była przedmiotem kontroli konstytucyjnej przeprowadzonej przez Trybunał Konstytucyjny, którego orzeczenia w myśl art. 190 ust. 1 Konstytucji RP mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Są nimi związane zatem wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, w tym także organy stosujące prawo (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2022 r., I NWW 142/22). W efekcie kontroli konstytucyjnej, przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3), wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18, uznane zostały za zgodne z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Skutki tego rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego wiążą zatem także Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2018 r., III PK 71/17).

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu X. Y. zarzutów, jakkolwiek sformułowanych osobno jako zarzuty naruszenia wyszczególnionych w *petitum* odwołania przepisów, wskazać należy, że pozostającą one ze sobą w takim związku, że uzasadnione jest ich omówienie i ustosunkowanie się do nich łącznie.

Dają się one bowiem sprowadzić do jednego, generalnego zarzutu, który wyraża stanowisko Odwołującego się, że ocena jego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie została przeprowadzona przez KRS bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, oraz dokonana została w sposób dowolny i niezgodny ze zgromadzonym materiałem, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 u.KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień

uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że naruszenie przez Radę art. 33 ust. 1 ww. ustawy może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 września 2023 r., I NKRS 49/23; z 29 stycznia 2025 r., I NKRS 19/24).

W ocenianej procedurze konkursowej, Sąd Najwyższy nie dopatrył się uchybień skutkujących koniecznością uchylenia zaskarżonej uchwały. Nie można zapominać, że przebieg kariery zawodowej czy całościowo dokonana ocena kwalifikacji kandydata biorącego udział w postępowaniu przez KRS znajduje się w aktach sprawy, a zatem nie ma konieczności szczegółowego przytaczania każdej okoliczności w uzasadnieniu uchwały KRS. Przy czym, odnosząc się do treści odwołania, należy zauważyć, że fakt zatrudnienia w wydziale karnym odwołującej się został uwidoczniiony w uzasadnieniu uchwały (s. 11), dlatego niezasadne są zarzuty, że ta okoliczność nie została wzięta pod uwagę przez Radę.

Wskazać przy tym należy także, odnosząc się do uzasadnienia odwołania, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez Radę” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2022 r., I NKRS 101/21). Niemniej, w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób szczegółowy odniesiono się do przebiegu kariery zawodowej i doświadczenia zawodowego odwołującej się i kandydatki wybranej.

Ustalenia poczynione w tym zakresie przez KRS znajdują poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS, w ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia ustawowe wymagania, w szczególności pozwala na dokonanie oceny z punktu widzenia jej zgodności z prawem. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika wprost, jakie względy przemawiały za takim a nie innym sposobem zakończenia konkursu. W uzasadnieniu wskazano, dlaczego w ocenie Rady lepszym kandydatem, to znaczy w większym stopniu odpowiadającym przyjętym przez KRS kryteriom, jest X.2 Y.2. Rada wskazała, co znajduje poparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, że odwołująca się ma krótsze i mniej różnorodne doświadczenie zawodowe oraz mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego (s. 14 uzasadnienia uchwały). Odnosząc się do zarzutów odwołania nie ma przy tym znaczenia, że różnica w poparciu przez Kolegium Sądu Okręgowego w Nowym Sączu jest niewielka. Sąd Najwyższy dostrzega doświadczenie zawodowe odwołującej się, z uzasadnienia uchwały wynika, że doświadczenie to zostało także docenione przez KRS, należy jednak mieć na względzie, że to Rada jest organem uprawnionym do podjęcia decyzji w zakresie wyboru kandydata. Jak już wskazano, kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do oceny legalności analizowanej procedury konkursowej.

Nie sposób zgodzić się także z zarzutami, jakoby w niniejszej procedurze konkursowej przed KRS doszło do naruszenia przepisów art. 2 oraz art. 60 Konstytucji RP – zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej i jednakowego dostępu do służby publicznej.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 października 2014 r., III KRS 49/14; z 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; z 16 marca 2022 r., I NKRS 94/21). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby. Przypomnieć należy, że kandydat na stanowisko sędziowskie nie ma roszczenia o nabór do służby.

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie dokonuje porównania kandydatur, lecz jedynie ocenia – czy określone kryteria zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów. W niniejszej sprawie, ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika, by Odwołującym się ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących ich kandydatury kryteriów lub też naruszenia zasady równości. Całościowa analiza przeprowadzonej procedury każe uznać ją za odpowiadającą prawu i gwarantującą równy dostęp do służby publicznej. Dlatego też Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia art. 2 Konstytucji RP. Na marginesie należy wskazać, że zarzut ten nie został także w należyty sposób uzasadniony w treści odwołania.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS oddalił odwołania.

Zdanie odrębne od wyroku i uzasadnienia złożył SSN Adam Redzik.

Tomasz Przesławski Oktawian Nawrot Adam Redzik

Zdanie odrębne SSN Adama Redzika

Zdanie odrębne dotyczy kwestii formalnych. Uważam, że wobec treści wskazanych niżej orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Sąd Najwyższy orzekający w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych powinien powstrzymać się od orzekania w sprawach z zakresu odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa.

W uzasadnieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 grudnia 2023 r. (C-718), wydanego w następstwie pytania prejudycjalnego skierowanego do TSUE przez skład z moim udziałem, Trybunał stwierdził, że skład pytający (Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego) nie ma cechy niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy

ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych, a w konsekwencji nie może kierować do Trybunału pytań prejudycjalnych w trybie art. 267 TFUE. Zdaniem Trybunału, pierwotną i zasadniczą przyczyną tego stanu rzeczy jest fakt, że organem nominującym przedstawianych Prezydentowi RP kandydatów na sędziów Sądu Najwyższego była Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3 ze zm.). Należy też odnotować wydany niespełna miesiąc wcześniej wyrok pilotażowy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21), w którym zaakcentowano wadliwość ukształtowania organu przedstawiającego Prezydentowi RP kandydatów na sędziów poprzez zbytnie uzależnienie procesu wyłaniania sędziowskiej jego części (15 sędziów wybranych spośród sędziów) od władzy ustawodawczej i wykonawczej. To w opinii obu trybunałów wpływa na ocenę sądu z udziałem sędziów powołanych przez Prezydenta RP z rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie jako niespełniającego kryteriów określonych w orzecznictwie ETPCz i TSUE.

W świetle wskazanych wyroków, konieczne jest przeprowadzenie pilnych zmian legislacyjnych, które usunęłyby wskazane przez Trybunały wady formalne dotyczące sądu z udziałem sędziów powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Władzy politycznej Rzeczypospolitej Polskiej określono roczny termin (wyrok pilotażowy ETPCz) na przeprowadzenie zmian legislacyjnych. Mimo jego upływu nie doszło do wprowadzenia wskazanych zmian. Pomimo to uważam, że Sąd Najwyższy powinien wstrzymać się z rozpoznawaniem spraw z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa i zawiesić postępowanie w sprawie.

[SOP]

[r.g.]